

ronsana

REVISTA D'INFORMACIÓ I FORMACIÓ LOCAL

JULIOL-SETEMBRE 1980

SANTA EULÀLIA DE RONSANA

ANY XIII

N.º 104

EDITORIAL

POBLE I CIUTAT

És patent i sobradament conegut el despoblament de la ruralia. No obstant, la gent de la ciutat necessita i vol retornar, ni que sigui parcialment, a la natura. Els mateixos habitants tradicionals de la ciutat s'han trobat immersos en un clima cada dia més asfixiant i necessiten quelcom més que l'antic estiuieg. S'ha acabat l'estiu, però ara no diem, com abans, fins a l'any vinent si a Déu plau; segurament serà fins a la propera setmana.

En el camp s'ha produït un veritable cataclisme per la no planificada instal·lació d'indústries, procedents de la descongestió ciutadana, amb la paral·lela fuga humana dels dies festius... que, sumada a l'explotació ben irracional del sòl, ha fet proliferar tantes i tan monstruoses urbanitzacions.

Aquesta és la composició de lloc de cara a les solucions, si és que n'hi ha.

Aquests fets han portat a plantejar-nos el problema de la convivència que s'ha generat entre els homes de la ciutat i del poble. Problema que gairebé no existeix per falta de convivència real, per falta de relacions a fons.

Malauradament, hi ha una majoria, procedent del camp o de la ciutat, que no pensa res, ni vol res. Tant se'ls en fa la vida del poble... en tenen prou en fer o rebre uns serveis, en cobrar o pagar, com si el poble fos un mercat i les persones, coses vendibles.

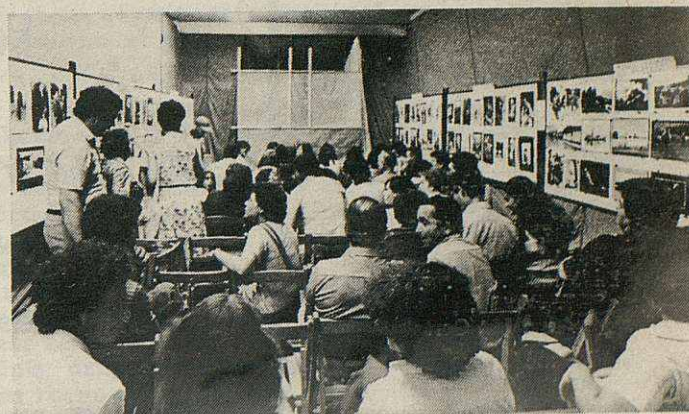
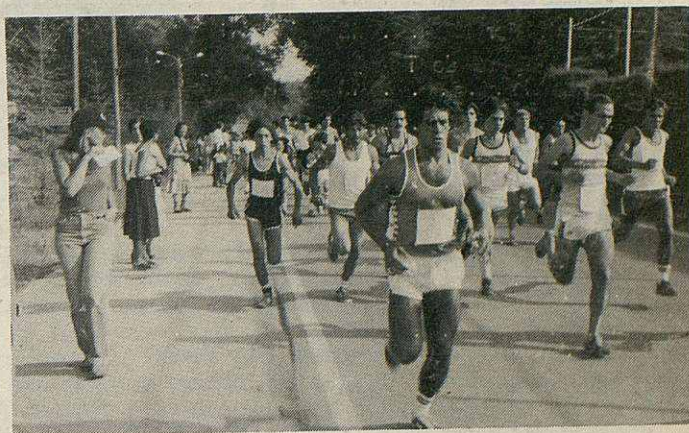
Els altres dos sectors més pensants i més ètics, corren el risc de no tenir encert, en intentar fer una convivència positiva en el poble.

El del poble, que ha sofert i s'ha hagut d'autoafirmar i autofinçar, pot quedar massa aferrissat en el que és seu i ben merescut. Tement la invasió, pot tancar-se als altres.

El de la ciutat que ací retroba les possibles i saludables possibilitats de personalització, pot passar-se maldant per un protagonisme que no li escau.

Havent-hi bona voluntat caldria fer-ne un seminari. Tal volta en sortiria llum i camins.

DE LA FESTA MAJOR

Dos aspectes de la Festa Major d'enguany: el Cros popular i la sala de l'exposició de fotografies, on es projectava l'audiovisual «Santa Eulàlia, abans i ara».

(Més informació a les pàgines interiors)

TOT PENSANT EN LA GENT JOVE QUE HA MORT

Els fets inesperats són els que ens deixen sempre amb menys capacitat de reacció. Quan el fet inesperat és la mort d'un amic, d'un que treballava colze a colze junt nostre, i que participava fins a l'extrem dels mateixos nequits i il·lusions, paraules i signes, esperances i crítiques, encara ens aclapara més, i quedem com aturats i sense que cap estímul ens pugui fer tornar la capacitat de moviments quotidians.

Aquestes morts en plena joventut, quan floreix la rialla en el rostre dels homes, quan el món —al que ja comences a conèixer amb les seves dolenteries— t'és un camí on la lluita que s'hi realitza no t'espanta, sempre són una fita que invita a la reflexió, i si més no a quedar-se uns instants capficats i mesurar tota la capacitat de destí que inclou la vida, i també a endinsar-nos lentament cap el més enllà, que fa presència enmig nostre a través dels companys morts en l'edat del somriure.

Recentment, no sabem per quin estrany misteri, Sta. Eulàlia i Bigues, s'han vist sotraguejats per aquests morts joves. Fàcilment podríem anomenar-les tràgiques. Però en el fons del nostre ésser, no creiem que mereixin aquest qualificatiu, sinó que ens acosten de manera violenta, però amb un llenguatge plenament humà, a l'entranya del viure i són un pas exigent per la nostra fe en aquest i l'altre món.

En un temps en que la joventut i les seves manifestacions, són una font inesgotable de crítica i d'acusacions d'irresponsabilitat, aquests moments, en que un dels nostres deixa de viure en el món dels vius, fa palpar amb molta densitat l'aspecte positiu de la nostra generació. Més que mai són escaients aquelles paraules d'en Joan Maragall: «Te'n vas anar amb aquell ponent dolcíssim» i aquelles altres de la cançó folk: «Trobarem a faltar el teu somriure, diu que ens deixes, te'n vas lluny d'aquí. Però el record de la vall on vas viure, no l'esborra la pols del camí».

Mn. Josep Pausas